

Sygn. akt III C 681/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	Wojciech Siwiera

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2015 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...)Towarzystwo Ubezpieczeń Spółka Akcyjna V. (...) w W.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda K. S. na rzecz pozwanego (...) Towarzystwo Ubezpieczeń Spółka Akcyjna V. (...) w W. kwotę 2.417 zł (dwóch tysięcy czterystu siedemnastu złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt III C 681/15

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 18 listopada 2014 r. powód K. S. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Towarzystwo Ubezpieczeń (...) w W. kwoty 10.391,81 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22 września 2014 r. oraz kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 8 listopada 2013 r. w wyniku kolizji drogowej, której sprawca związany był z pozwanym umową ubezpieczenia OC, uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd. Koszt naprawy tego pojazdu wyniósł 14.711,17 zł, zaś pozwany wypłacił powodowi tytułem odszkodowania jedynie 4.409,36 zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy kosztem naprawy poniesionym przez powoda a kwotą wypłaconą przez pozwanego.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swą rzecz kosztów postępowania. Pozwany wywodził, iż kwota wypłaconego powodowi odszkodowania odpowiada rozmiarom doznanej przez niego szkody, pozostającej w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 8 listopada 2013 r. , zarzucając, że powód nie wykazał zasadności i wysokości swego roszczenia.

W toku postępowania strony podtrzymywały swe stanowiska co do zasady.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2013 r. powód K. S., kierując należącym do niego pojazdem M. (...) nr rej. (...), uczestniczył w kolizji drogowej, której sprawcą był kierujący samochodem N. A. D.. Sprawca wypadku związany był wówczas z pozwanym Towarzystwem (...) Spółką Akcyjną w W. umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem tych pojazdów.

W wyniku zdarzenia doszło do uszkodzeń w pojeździe powoda.

Powód powiadomił pozwanego o szkodzie w dniu 25 listopada 2013 r.

Pozwany przyznał powodowi odszkodowanie w związku z przedmiotową szkodą w kwocie 4.409,36 zł.

Powód zlecił naprawę swego pojazdu M. C. (1), który w oparciu o sporządzoną przez siebie kalkulację ustalił koszt naprawy na kwotę 14.711,17 zł, ujmując go w fakturze z dnia 21 grudnia 2013 r. Taką też należność powód zapłacił M. C. (1).

Dowody:

- faktura z dnia 21.12.2013 r. k. 8
- pismo pozwanego z dnia 22.09.2014 r. k. 9
- pismo pozwanego z dnia 31.12.2013 r. k. 38-39, również w aktach szkody
- operat szkody k. 40, również w aktach szkody
- kosztorys z dnia 26.11.2013 r. k. 41-43
- zgłoszenie szkody – w aktach szkody
- dowód rejestracyjny – w aktach szkody
- pismo pozwanego z dnia 27.11.2013 r. – w aktach szkody
- wyrok z dnia 21.07.2014 r. – w aktach szkody
- polisa – w aktach szkody
- prawo jazdy – w aktach szkody
- pismo – dane polisy – w aktach szkody
- kalkulacja z dnia 11.07.2014 r. k. 68-72
- zeznania świadka M. C. k. 74
- zeznania powoda k. 74-75

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie mogło zostać uwzględnione.

Stosownie do art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia,

przy czym zgodnie z § 2 tego artykułu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Natomiast w myśl art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną ruchem samochodu (tzw. mechanicznego środka komunikacji) wynika z art. 436 § 1 kc, który stanowi, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu. Natomiast w przypadku kolizji pojazdów mechanicznych odpowiedzialność ustala się na zasadzie winy – w myśl bowiem art. 436 § 2 kc, w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Niewątpliwie roszczenie dochodzone w tym postępowaniu dotyczyło skutków wywołanych zderzeniem dwóch pojazdów, przy czym fakt zawinionego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez kierującego pojazdem marki N. A. D. oraz związku przyczynowego pomiędzy jego działaniem a z zaistnieniem kolizji pozostawały bezsporne. Odpowiedzialność pozwanego związana z zawarciem umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ze sprawcą wypadku nie rodziła sporu. Pomiędzy stronami sporny pozostawał natomiast rozmiar szkody zaistniałej w pojeździe powoda w wyniku zdarzenia z dnia 8 listopada 2013 r., a tym samym wysokość należnego powodowi odszkodowania.

Wskazać należy, iż w świetle art. 6 kc to na powodzie, spoczywał ciężar wykazania powyższych okoliczności.

Zgodnie z art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu, przy czym – stosownie do § 2 tego artykułu, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Wskazać również należy, iż w myśl art. 361 § 1 kc obowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Uwzględniając powyższe regulacje wskazać należy, iż powód co do zasady był uprawniony domagać się od pozwanego zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej, równoważnej kosztom naprawy pojazdu niezbędnej do przywrócenia go do stanu sprzed szkody, przy czym pozwany zobligowany był zwrócić powodowi wydatki związane z naprawą tylko tych uszkodzeń, które pozostawały w związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Skoro powód twierdził, że koszt naprawy uszkodzeń pozostających w związku przyczynowym ze zdarzeniem z dnia 8 listopada 2013 r. wyniósł 14.711,17 zł, a nie kwotę 4.409,36 zł przyznaną mu przez pozwanego tytułem odszkodowania, winien okoliczności tych dowieść. W tym zakresie powód zaoferował Sądowi jedynie dokumenty o charakterze prywatnym w postaci faktury z dnia 21 grudnia 2013 r. oraz kalkulacji naprawy z dnia 31 lipca 2014 r., stanowiące wyłącznie dowód na to, iż osoba, które je sporządziła – M. C. (1) złożył zawarte w nich oświadczenia (por. art. 245 kpc), a także zeznania świadka M. C. (1) i własne, w oparciu o które Sąd nie był władny ustalić, iż w istocie koszt naprawy pojazdu powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 8 listopada 2013 r., a tym samym należne powodowi odszkodowanie, wyniósł 14.711,17 zł.

Zarówno ustalenie zakresu prac koniecznych do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody, a także – niezbędnych do tego celu materiałów, jak również kosztów wykonania tych prac i zakupu materiałów wymagało wiadomości specjalnych, a tym samym – dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego (por. art. 278 § 1 kpc). Strona powodowa nie tylko nie wniosła o przeprowadzenie dowodu z takiej opinii, lecz wręcz stała na stanowisku, że taki dowód jest zbędny w niniejszej sprawie, bowiem okoliczności powyższe udowodnione zostały za pomocą faktury i kalkulacji autorstwa M. C. (1). Tymczasem Sąd nie dysponując wiadomościami specjalnymi nie był władny stwierdzić, czy w istocie M. C. (1) wykonał naprawę pojazdu powoda w zakresie określonym w kalkulacji z dnia 31 lipca 2014 r., zweryfikować tego, czy wszystkie czynności naprawcze i materiały wskazane w tej kalkulacji pozostają w związku

przyczynowym z kolizją z dnia 8 listopada 2013 r., a także ustalić czy ich koszt odpowiada cenom rynkowym. W tym stanie rzeczy brak było podstaw do przyjęcia, iż kwota 14.711,17 zł wydatkowana przez powoda stanowiła rzeczywisty koszt naprawy pojazdu w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

Skoro materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie okazał się niewystarczający do uznania, iż kwota, którą pozwany przyznał powodowi tytułem odszkodowania nie odpowiadała kosztom przywrócenia pojazdu powoda do stanu sprzed zaistnienia szkody, powództwo opiewające na kwotę przewyższającą przyznane powodowi odszkodowanie nie mogło zostać uwzględnione.

Z tych względów w punkcie I wyroku Sąd powództwo oddalił.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punkcie II wyroku znalazło podstawę w art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc. Powód, który przegrał proces, zobowiązany był bowiem zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty postępowania, tj. 2.400 zł wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego oraz 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego.